

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 60

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 5 februarie 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 173 din 26 septembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f ¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare...	1-3	Decizia nr. 190 din 10 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și a dispozițiilor art. 71 și art. 69 alin. 1 din Statutul profesiei de avocat.....	9-12
Decizia nr. 182 din 10 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă.....	3-5	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 184 din 10 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f ¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare....	5-7	213. — Hotărâre privind stabilirea pentru anul 2001 a bazei materiale destinate activității de reprezentare și protocol, aflată în domeniul public al statului și în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, și trecerea unor imobile din domeniul privat al statului în domeniul public al statului	13
Decizia nr. 185 din 10 octombrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 30/1999	7-9	214. — Hotărâre privind transmiterea unor imobile, situate în municipiul București, din administrarea Regiei Autonome „Locato” în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 173

din 26 septembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Mariana Trofimescu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Marius Drăghici și Mihnea Petru Pârnu în Dosarul nr. 488/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților: Marius Drăghici, Mihnea Petru Pârnu, Radu Sârbu, ziarul „Adevărul” și Alexandru Boariu, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată, considerând că prevederile art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru nu contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și în art. 54, deoarece, potrivit art. 58 alin. (1) din Constituție, Parlamentul, ca unică autoritate legiuitoare a țării, are latitudinea de a stabili prin lege anumite categorii de persoane sau de litigii scutite de plata taxei judiciare de timbru, fără ca prin aceasta să fie încălcate drepturile și libertățile cetățenești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 488/2000, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Marius Drăghici și Mihnea Petru Părvu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 contravine mai întâi dispozițiilor art. 54 din Constituție, deoarece se consideră că „Prin derogarea pe care o introduce în raport cu regimul general al acțiunilor în justiție evaluabile în bani, art. 15 lit. f¹) facilitează în mod direct arbitrarul și abuzul de drept, transformând instituția reparării daunelor morale într-o sinecură pentru profitori și, mai grav, într-un instrument de presiune asupra libertății de exprimare și dreptului de informare, ambele garantate de Constituție“.

În al doilea rând autorii excepției consideră că textul menționat contravine dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție.

În opinia autorilor regimul derogator al textului art. 15 lit. f¹) din lege nu corespunde cerințelor statului de drept și garantării dreptății, pentru că instituie un regim de inegalitate între cei care pretind daune evaluabile în bani, dezavantajându-i grav pe cei care au suferit prejudicii materiale în raport cu cei care au suferit doar prejudicii morale. Acest regim „transformă justiția într-un instrument de presiune asupra libertății de exprimare“ și, în fine, „transferă prerogativa legiuitorului de a stabili competența materială a instanțelor judecătorești, punând-o la bunul plac al reclamantului care, prin simplul fapt al autoevaluării morale, alege competența de primă instanță fără nici un control judiciar...“.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă și de contencios administrativ, exprimându-și opinia, consideră că *de lege lata* prevederea ce face obiectul excepției nu încalcă nici un text expres din Constituție, însă *de lege ferenda* s-ar impune pentru echitabila reglementare o taxă chiar și sub numele de cauțiune. În ceea ce privește obiecția ridicată de reclamant, instanța consideră că art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 cuprinde prevederi de care depinde judecarea cauzei cu care a fost sesizată.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece scutirea de la plata taxei judiciare de timbru este opera voinței legiuitorului, această exceptare decurgând din

natura nepatrimonială a valorilor ocrotite (onoarea și demnitatea persoanei). Pe de altă parte Guvernul arată că prin Ordonanța de urgență nr. 53/2000 se instituie obligația reclamantului care cere daune morale de a depune o cauțiune, care are rolul de a limita solicitarea unor sume mari pentru aceste daune.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse de parte, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

I. Cu privire la excepția ridicată Curtea observă că, prin Încheierea din 25 aprilie 2000 a Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și de contencios administrativ, a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, dispoziții introduse prin pct. 4 al art. I din Ordonanța Guvernului nr. 11/1998 și modificate prin Legea nr. 112/1998 privind aprobarea acestei ordonanțe (lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 9 iunie 1998).

Aceste dispoziții au următorul conținut: „*Sunt scutite de taxe judiciare de timbru: acțiunile și cererile, inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, referitoare la: [...]*

f¹) stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității sau reputației unei persoane fizice.“

Ulterior sesizării Curții Constituționale, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 pentru unele măsuri privind soluționarea cererilor referitoare la acordarea de despăgubiri pentru daunele morale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 23 mai 2000, s-au adus modificări art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997, care are în prezent următorul cuprins: „*Stabilirea și acordarea de despăgubiri persoanei fizice pentru daunele morale aduse onoarei, demnității, reputației, vieții intime, familiale sau private, ori dreptului la imagine.*“

În jurisprudența sa Curtea Constituțională a statuat în mod constant că, atunci când dispoziția legală invocată a fost modificată, excepția poate să fie examinată dacă textul legal, în noua sa redactare, conservă substanța din reglementarea inițială. De aceea, având în vedere că această cerință este îndeplinită, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000.

II. Autorii excepției critică dispozițiile art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997, pe motiv că acestea contravin prevederilor art. 1 alin. (3) și ale art. 54 din Constituție, texte ce au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (3): „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.*“

— Art. 54: „*Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate sub aspectul criticii privind încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3), Curtea constată că instituirea unor excepții (scutiri de la plata taxei) de la regula generală a plății taxelor judiciare de timbru este o prerogativă exclusivă a legiuitorului. Potrivit art. 138 alin. (1) din Constituție „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”. Stabilirea unor excepții de la plata taxelor de timbru trebuie corelată cu prevederile art. 53 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice*”, în măsura în care, în situații diferite, această obligație este prevăzută prin lege. Întrucât legiuitorului îi aparține prerogativa de a reglementa cu privire la

taxe și impozite, Curtea observă că adoptarea unei anumite politici fiscale în materia taxelor judiciare de timbru nu aduce atingere prevederilor constituționale privitoare la statul de drept.

Curtea consideră ca fiind neîntemeiat și argumentul potrivit căruia prin textul de lege criticat s-ar institui un instrument de presiune asupra libertății de exprimare și s-ar aduce astfel atingere principiului exercitării cu bunăcredință a drepturilor și libertăților, prevăzut la art. 54 din Constituție. Astfel Curtea reține că libertatea de exprimare nu este absolută, întrucât, conform art. 30 alin. (6) din Legea fundamentală, aceasta „*nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Marius Drăghici și Mihnea Petru Pârnu în Dosarul nr. 488/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 septembrie 2000.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 182

din 10 octombrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Mariana Trofimescu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, excepție ridicată de Societatea Comercială „General Consulting and Procurement” — S.A. din București în dosarele nr. 6.843/1999 și nr. 6.845/1999 ale Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal Agenția pentru Valorificarea Activelor Bancare este reprezentată de avocatul Mihai Constantinescu. Lipsesc autorul excepției, Societatea

Comercială „General Consulting and Procurement” — S.A. din București, și Banca Comercială Română — S.A., față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 140C/2000 și nr. 137C/2000, având în vedere că părțile sunt aceleași, iar obiectul excepției de neconstituționalitate este identic. Reprezentantul părții prezente este de acord cu conexarea, întrucât toate aceste cauze au aceleași părți și același obiect. Reprezentantul Ministerului Public este de acord, de asemenea, cu măsura conexării pentru aceleași considerente. Față de aceste susțineri, pentru o mai bună soluționare a cauzelor, Curtea, în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 140C/2000 la Dosarul nr. 137C/2000.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Agenției pentru Valorificarea Activelor Bancare, considerând că excepția ridicată în cauza de față constituie o reiterare, atât ca formă cât și ca fond, a excepțiilor de neconstituționalitate soluționate prin deciziile Curții Constituționale nr. 126 din 4 iulie 2000 și nr. 155 din 19 septembrie 2000, solicită respingerea excepției ca fiind inadmisibilă.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierile din 11 ianuarie 2000, pronunțate în dosarele nr. 6.843/1999 și nr. 6.845/1999, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante, preluate la datoria publică internă**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 august 1999, excepție ridicată de Societatea Comercială „General Consulting and Procurement” — S.A. din București într-un proces civil având ca obiect opoziția la executare, formulată de autorul excepției în contradictoriu cu BANCOREX — S.A. din București, în ale cărei drepturi s-a subrogat Agenția de Valorificare a Activelor Bancare.

În motivarea excepțiilor autorul acestora susține că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999, în întregul ei, și în mod special dispozițiile art. 4, 5, 8, art. 9 alin. (2), art. 12, 13, 18, 23, art. 28 alin. (1), art. 32, art. 33 alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2), precum și ale art. 40 încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (2), referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 21, privind accesul liber la justiție, ale art. 24 alin. (1), care consacră dreptul la apărare, și ale art. 125, referitoare la înfăptuirea justiției, deoarece instituie o procedură specială de recuperare a creanțelor bancare neperformante, derogatorie de la dreptul comun.

Tribunalul București — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate fiind ridicată față de excepția de necompetență materială și față de cererea de declinare a competenței, formulate de partea adversă, în cauză „sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 23 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992”, iar pentru că excepția nu a mai făcut obiectul vreunei decizii anterioare a Curții Constituționale, este îndeplinită și condiția prevăzută la art. 23 alin. (3) din aceeași lege. Cu privire la temeinicia sau netemeinicia excepției instanța nu și-a exprimat opinia. În schimb, a prorogată pronunțarea pe excepția de necompetență materială până la soluționarea excepției de neconstituționalitate și a dispus suspendarea judecării cauzei.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 august 1999. Astfel cum a fost formulată, excepția de neconstituționalitate se referă în primul rând la ansamblul dispozițiilor ordonanței și în mod special la cele ale art. 4, 5, 8, 9, art. 11 alin. (2), art. 12, 13, 18, 23, art. 28 alin. (1), art. 32, art. 33 alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2) și ale art. 40.

Ulterior sesizării Curții Constituționale actul normativ criticat a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 3 aprilie 2000, însă modificările operate nu vizează textele legale criticate.

Autorul excepției consideră că actul normativ criticat încalcă următoarele prevederi constituționale:

- Art. 16 alin. (2): „*Nimeni nu este mai presus de lege.*”;
- Art. 21: „*(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*”
- (2) *Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.*”;
- Art. 24 alin. (1): „*Dreptul la apărare este garantat.*”;
- Art. 125: „*(1) Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*”
- (2) *Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.*
- (3) *Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate Curtea constată că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 a mai fost supusă controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000, s-a reținut, în esență, că această ordonanță, emisă în baza unei legi de abilitare, și anume Legea nr. 140/1999, reglementează o procedură specială pentru realizarea creanțelor bancare neperformante preluate de Agenția de Valorificare a Activelor Bancare și pentru soluționarea litigiilor și cererilor de orice natură în legătură cu aceste creanțe, precum și pentru executarea silită. Din această perspectivă Curtea a constatat, pe de o parte, că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 are în vedere o categorie specială de creanțe, pentru care prevede o procedură execuțională specială, și anume creanțele bancare neperformante preluate la datoria publică, iar pe de altă parte, că există o strânsă legătură între datoria publică internă și bugetul de stat, ceea ce este de natură să constituie o justificare suficientă pentru diferența de tratament juridic în ceea ce privește procedura execuțională a creanțelor preluate la datoria publică internă. De asemenea, s-a reținut că, chiar dacă ordonanța criticată cuprinde norme de procedură privind executarea, precum și unele norme de competență care derogă de la dispozițiile Codului de procedură civilă, ca și de la alte dispoziții cuprinse în legi speciale, aceasta nu contravine sub nici un aspect prevederilor constituționale invocate, criticile de neconstituționalitate fiind neîntemeiate.

Deoarece nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, se impune aceeași soluție și în cauza de față, astfel că excepția urmează să fie respinsă.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, excepție ridicată de Societatea Comercială „General Consulting and Procurement” — S.A. din București în dosarele nr. 6.843/1999 și nr. 6.845/1999 ale Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2000.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 184

din 10 octombrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galeriile Dragomir” — S.R.L. din București și Dumitru Dragomir în Dosarul nr. 2.167/1999 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspund autorii excepției, reprezentați prin avocat Mirela Elian, și Victor Babiuc, reprezentat prin avocat Mihai Constantinescu.

Cauza fiind în stare de judecată, autorii excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Se arată că prevederile art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997, potrivit cărora sunt scutite de taxa de timbru acțiunile pentru stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daune morale aduse onoarei, demnității sau reputației unei persoane fizice, contravin dispozițiilor art. 4 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât „instituie o discriminare pozitivă în favoarea unui grup restrâns de persoane — de regulă, demnitarii”. În acest sens se apreciază că inexistența obligației de a timbra pretențiile patrimoniale rezultate din prejudiciile morale favorizează pe cei care „sunt deja, prin poziția lor socială și politică, privilegiați”.

Victor Babiuc, prin apărătorul său, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Se arată că „dispozițiile legale criticate au un caracter general, ele privind onoarea

și demnitatea oricărei persoane fizice, așa încât restrângerea acestei măsuri de protecție la demnitari și oameni bogați este abuzivă și nejustificată”. De asemenea, se susține că „pretenția autorilor excepției de a nu se face nici o diferențiere între delictele de drept comun și delictele morale, sub aspectul taxei de timbru, este neîntemeiată, întrucât situațiile nu sunt egale, delictul moral constituind în mod evident o situație diferită față de delictul civil comun. Mai mult, delictul moral are o gravitate mai mare cât timp vizează nemijlocit demnitatea și onoarea persoanei. De aceea diferența de reglementare este nu numai consecința unei diferențieri de situații, ci, în plus, expresia unui drept la diferență”.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 nu contravin art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece textul criticat recunoaște tuturor cetățenilor care se consideră vătămați prin atingeri aduse onoarei, demnității sau reputației lor dreptul de a cere despăgubiri în justiție fără plata vreunei taxe, neinstituind discriminări de nici un fel.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 martie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 2.167/1999, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galeriile Dragomir” — S.R.L. din București și Dumitru Dragomir.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii excepției susțin că „art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 contravine dispozițiilor art. 4 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1)

din Constituție. Or, dispozițiile art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997, de care se prevalează reclamantul pentru a nu-și timbra acțiunea, instituie o discriminare pozitivă în favoarea unui grup restrâns de persoane — de regulă, demnitarii. Acest text reprezintă modalitatea prin care un personaj politic a înțeles să ocrotească imunitatea parlamentară de care se bucura un alt personaj politic. Astfel că legea poate fi numită din această perspectivă o lege de speță. De aceea a da, în aceste condiții, în care marea majoritate a populației este nevoită să suporte cheltuielile actului de justiție, o lege care să-i scutească de la plata taxei de timbru pe câțiva demnitari care își evaluează prejudiciul de imagine după criterii numai de ei știute este un act nu numai neconstituțional, dar și profund imoral. Este, în orice caz, neconstituțională o lege care creează asemenea inegalități între oamenii care se adresează justiției, favorizându-i tocmai pe aceia care nu numai că nu au nevoie, dar nu au nici dreptul la o protecție specială. Legea are, prin definiție, vocație la universalitate, fiind chemată să reglementeze o totalitate de relații sociale, și nu să favorizeze un grup de indivizi care sunt deja, prin poziția lor socială și politică, privilegiați“.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale ale art. 4 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1).

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece Legea nr. 146/1997 recunoaște tuturor cetățenilor care se consideră vătămați prin atingeri aduse onoarei, demnității sau reputației lor dreptul de a cere despăgubiri în justiție fără plata vreunei taxe, neinstituind discriminații de nici un fel; principiul egalității în fața legii trebuie înțeles în sensul că aceeași normă legală nu poate fi aplicată diferit, discriminatoriu de la un caz la altul, în funcție de criteriile enumerate în art. 4 alin. (2) din Constituție, și nicidecum în sensul că legea n-ar putea prevedea măsuri diferențiate în funcție de categoria de subiecte cărora li se adresează sau de sfera relațiilor sociale pe care o reglementează. În concluzie, se apreciază că nu au fost încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 4 alin. (2) și în art. 16 alin. (1).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

I. Prin Încheierea din 16 martie 2000 a Tribunalului București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, dispoziții

introduse prin pct. 4 al art. I din Ordonanța Guvernului nr. 11/1998 și modificate prin Legea nr. 112/1998 privind aprobarea acestei ordonanțe (lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 9 iunie 1998). Aceste dispoziții au următoarea redactare: „*Sunt scutite de taxe judiciare de timbru: acțiunile și cererile, inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, referitoare la: [...]*

f¹) stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității sau reputației unei persoane fizice.“

Ulterior sesizării Curții Constituționale, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 pentru unele măsuri privind soluționarea cererilor referitoare la acordarea de despăgubiri pentru daunele morale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 23 mai 2000, s-au adus modificări lit. f¹) a art. 15 din Legea nr. 147/1997, care are în prezent următorul cuprins: „*stabilirea și acordarea de despăgubiri persoanei fizice pentru daunele morale aduse onoarei, demnității, reputației, vieții intime, familiale sau private, ori dreptului la imagine.“*

În jurisprudența sa Curtea Constituțională a statuat în mod constant că, atunci când după ridicarea excepției de neconstituționalitate dispoziția legală a fost modificată, excepția poate să fie examinată dacă textul legal, în noua sa redactare, conservă substanța reglementării inițiale. De aceea, având în vedere că această cerință este îndeplinită, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 147/1997 în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000.

II. Pentru a stabili în ce măsură excepția de neconstituționalitate este întemeiată Curtea urmează să examineze prevederea legală criticată, sub aspectul concordanței sale cu dispozițiile art. 4 alin. (2), potrivit cărora „*România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială“*, precum și cu cele ale art. 16 alin. (1) din Constituție, în conformitate cu care „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminații“*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că instituirea unor excepții (scutiri de plata taxei) de la regula generală a plății taxelor judiciare de timbru nu constituie o discriminare sau o atingere adusă acestui principiu constituțional. Potrivit art. 138 alin. (1) din Constituție „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege“*, fiind așadar la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe sau impozite, având în vedere situații diferite, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi. Plata unor taxe sau impozite nu reprezintă un drept, ci o obligație constituțională a cetățenilor, prevăzută la art. 53 alin. (1) din Legea fundamentală, în conformitate cu care „*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice“*. Așa fiind, nu se poate considera că prin textul de lege criticat ar fi fost lezate prevederile art. 4 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală.

Curtea consideră ca fiind neîntemeiat și argumentul potrivit căruia prin textul de lege criticat s-ar institui o discriminare pozitivă în favoarea unui grup restrâns de persoane (demnitarii). Aceasta deoarece prin art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 este scutită de plata taxei de timbru orice persoană fizică în cazul formulării de acțiuni și cereri având ca obiect stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității, reputației, vieții intime, familiale sau private, ori dreptului la imagine.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galeriile Dragomir” — S.R.L. din București și Dumitru Dragomir în Dosarul nr. 2.167/1999 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2000.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 185 din 10 octombrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 30/1999

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 30/1999, excepție ridicată de Societatea Comercială „Deliana Com” — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 1.188/C/2000 al Curții de Apel Oradea.

La apelul nominal răspunde Consiliul Local Oradea — Direcția imobiliară, reprezentată de consilier juridic Dinu Florian Toia, constatându-se lipsa Societății Comerciale „Deliana Com” — S.R.L. din Oradea, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Consiliului Local Oradea — Direcția imobiliară solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că prevederile art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru nu încălcă prevederile art. 16, 20 și 41 din Constituție și nici pe cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, se apreciază că prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 41 din Constituție nu au legătură cu cauza, iar susținerea referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (2), care consacră principiul supremației legii, nu poate fi reținută, deoarece Legea nr. 146/1997 a fost adoptată conform procedurii și cu

cvorumul cerut de acest text. Se consideră, de asemenea, că art. 20 din Constituție a fost invocat din eroare, întrucât acest articol „face trimitere la drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor (menționate în art. 22—49 din Constituție) și nu la dreptul unei instituții de a beneficia de o scutire de la plata taxelor de timbru judiciar”. În sensul acestor susțineri invocă jurisprudența Curții Constituționale, din care menționează Decizia nr. 34/2000.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, arătând că dispozițiile art. 17 din Legea nr. 146/1997 sunt constituționale. Se apreciază că scutirea de plata taxelor judiciare de timbru reprezintă o problemă de opțiune a legiuitorului, iar nu o problemă de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.188/C/2000, **Curtea de Apel Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Deliana Com” — S.R.L. din Oradea într-un litigiu având ca obiect plata chiriei restante, a majorărilor de întârziere și a taxei judiciare de timbru aferente.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile criticate, potrivit cărora sunt scutite de taxa judiciară de timbru cererile și acțiunile formulate de instituțiile publice când au ca obiect venituri publice, contravin art. 16 și 41 din Constituție, precum și „art. 6 din Pactul 11, Legea 79/1995”. Astfel, în legătură cu încălcarea art. 16 din Constituție, care consacră principiul egalității în drepturi, se apreciază că un proces civil trebuie să se

desfășoare în condiții de deplină egalitate între părți și de aceea nu există nici un motiv ca acțiunile formulate de stat să fie scutite de taxă de timbru, așa încât art. 17 din Legea nr. 146/1997 conține prevederi discriminatorii față de partea din proces care nu beneficiază de scutire. Se arată că dispozițiile criticate contravin art. 41 din Constituție, care „ocrotește în aceleași condiții proprietatea, publică sau privată, indiferent de forma sau de titularul ei“, ceea ce înseamnă „ca și veniturile realizate din dreptul de proprietate să se bucure de același tratament“, iar scutirea instituțiilor publice de plata taxei de timbru, atunci când acestea formulează acțiuni în justiție, are semnificația că „forma de proprietate publică beneficiază de o discriminare pozitivă, nejustificată însă, în raport cu celelalte forme de proprietate“. Cu referire la contrarietatea dintre art. 17 din Legea nr. 146/1997 și art. 6 din Protocolul nr. 11 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificat prin Legea nr. 79/1995, sub aspectul dreptului de a beneficia de un proces echitabil, se apreciază că „echitatea procesului reclamă egalitatea de tratament, egalitatea de drepturi sau egalitatea de obligații“, or, „Exemplul practic este al aceluia care nu poate exercita o cale de atac pentru că nu poate plăti taxa de timbru, față de categoria privilegiată a celor scutiți de taxa de timbru [...]“.

Curtea de Apel Oradea, exprimându-și opinia, apreciază că, „Prin instituirea scutirii de taxe judiciare de timbru în favoarea autorităților publice, se instituie o inegalitate procesuală a cetățenilor față de aceste autorități“.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că prevederile art. 17 din Legea nr. 146/1997 nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție, deoarece, pe de o parte, aceste prevederi constituționale consacră egalitatea între cetățeni și nicidecum egalitatea între cetățeni și autoritățile publice, iar pe de altă parte, prin conținutul său, art. 16 alin. (1) se corelează cu art. 4 alin. (2), care stabilește egalitatea între cetățeni, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială, și aceste criterii caracterizează persoanele fizice. Se consideră că partea finală a dispozițiilor criticate, aplicabile în speță, potrivit cărora sunt scutite de plata taxei de timbru cererile „*formulate de alte instituții publice, indiferent de calitatea procesuală a acestora, când au ca obiect venituri publice*“, nu încalcă art. 41 din Constituție, care garantează protecția proprietății private.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 30/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 29 ianuarie 1999. Acest text de lege are următorul conținut: „*Sunt scutite de taxa judiciară de timbru cererile și acțiunile, inclusiv căile de atac formulate, potrivit legii, de Senat, Camera Deputaților, Președinția României, Guvernul României, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, de Ministerul Public și de Ministerul Finanțelor, indiferent de obiectul acestora, precum și cele formulate de alte instituții publice, indiferent de calitatea procesuală a acestora, când au ca obiect venituri publice.*“

Autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că art. 17 din Legea nr. 146/1997 încalcă prevederile art. 16 și 41 din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că art. 17 din Legea nr. 146/1997, modificat și completat prin Ordonanța Guvernului nr. 30/1999, a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 16 din Constituție, într-un dosar în care, ca și în speță, părți în procesul aflat pe rolul instanței de judecată erau o societate comercială și un organ al administrației publice. Astfel, prin Decizia nr. 121 din 27 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 2 noiembrie 2000, respingându-se excepția de neconstituționalitate, s-a statuat că textul criticat nu contravine art. 16 din Constituție, care garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor, iar nu egalitatea persoanelor juridice. Cele statuate prin acea decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice modificarea acestei jurisprudențe.

Un alt motiv de neconstituționalitate constă în susținerea conform căreia, în temeiul textului criticat, „forma de proprietate publică beneficiază de o discriminare pozitivă, nejustificată însă, în raport cu celelalte forme de proprietate“, ceea ce contravine art. 41 din Constituție, care, în opinia autorului excepției, „ocrotește în aceleași condiții proprietatea publică sau privată, indiferent de forma sau de titularul ei“.

Analizând această susținere, Curtea Constituțională constată că art. 41 privitor la „*Protecția proprietății private*“ stabilește în alin. (2) fraza întâi că „*Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular*“. Rezultă că aceste garanții constituționale privesc orice fel de proprietate privată, care este ocrotită în mod egal, indiferent de proprietar, și nicidecum proprietatea publică, al cărei regim este stabilit la art. 135 din Constituție, astfel că, și sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca fiind neîntemeiată.

În sfârșit, autorul excepției de neconstituționalitate invocă și încălcarea dreptului fiecărui cetățean de a beneficia de un proces echitabil, în conformitate cu prevederile art. 6 din Protocolul nr. 11 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, susținând că „echitatea procesului reclamă egalitatea de tratament, egalitatea în drepturi sau egalitatea de obligații“.

Din examinarea acestei susțineri Curtea reține că în realitate autorul excepției de neconstituționalitate se referă la dispozițiile art. 6 paragraful 1 fraza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora „*Orice persoană are dreptul la*

judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa”.

Curtea Constituțională constată că prevederile art. 6 paragraful 1 fraza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale reglemen-

tează dreptul oricărei persoane de a beneficia de un proces echitabil și nu conțin nici o interdicție referitoare la scutirea de plata taxei judiciare de timbru. Așa fiind, art. 17 din Legea nr. 146/1997, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 30/1999, nu contravine acestor prevederi din convenție și, în consecință, și sub acest aspect excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 30/1999, excepție ridicată de Societatea Comercială „Deliana Com” — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 1.188/C/2000 al Curții de Apel Oradea.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2000.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 190

din 10 octombrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și a dispozițiilor art. 71 și art. 69 alin. 1 din Statutul profesiei de avocat

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Mariana Trofimescu	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și a dispozițiilor art. 71 și art. 69 alin. 1 din Statutul profesiei de avocat, excepție ridicată de Alexandrina Coldea în Dosarul nr. 4.277/1999 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 26 septembrie 2000 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 10 octombrie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 4.277/1999, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, precum și a dispozițiilor art. 71 și art. 69 alin. 1 din Statutul profesiei de avocat**, excepție ridicată de contestatoarea-intimată Coldea Alexandrina.

În motivarea excepției autorul acesteia arată că prin dispozițiile criticate pentru neconstituționalitate sunt nesocotite prevederile art. 24 din Constituție, referitoare la dreptul părților dintr-un proces de a fi asistate de un avocat ales, drept care implică și dreptul oricărui justițiabil de a-și alege liber avocatul pe care îl dorește. De asemenea, se susține că textele criticate încalcă și prevederile art. 38 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora *„Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere”*. Or, se arată în continuare, îndeplinirea de către avocatul aflat în situația prevăzută la art. 17 din Legea nr. 51/1995 a activităților specifice profesiei (așa cum

acestea sunt înscrise în art. 1—3 din lege), în fața instanței, considerată ca instituție (unde soțul sau ruda sa este magistrat), înseamnă exercitarea dreptului său la muncă.

Totodată se invocă și încălcarea art. 49 din Constituție, considerându-se că „dispozițiile art. 17 din Legea nr. 51/1995 și ale art. 71, raportate la art. 69 alin. 1 din Statutul profesiei de avocat, au ca efect o restrângere a dreptului la muncă al avocatului aflat în situația vizată de aceste texte“. Interdicția de exercitare a profesiei în fața unei instanțe, „considerată ca instituție în sine“, așa cum este definită în Legea nr. 92/1992, reprezintă în opinia autorului excepției o restrângere care se încadrează în textul art. 49 din Constituție. Se mai arată că „substratul interdicției în cauză se relevă a fi acela al unei prezumții de necinste, atât în sarcina avocatului, cât și a tuturor magistraților unei instanțe (instanța unde soțul sau ruda avocatului este magistrat), precum și acela al unei prezumții de parțialitate al tuturor acestor magistrați“. Prin conținutul lor „vădit infamant, ca și prin apriorismul lor“, aceste prezumții sunt considerate de autorul excepției ca fiind „contrare moralei publice“ și, în consecință, ele nu pot justifica restrângerea dreptului de exercitare a profesiei de avocat pentru avocații aflați în situația prevăzută la art. 17 din Legea nr. 51/1995. Pe de altă parte, analizând proporționalitatea restrângerii operate prin dispoziția legală criticată pentru neconstituționalitate, precum și limita restrângerii prevăzute la art. 49 din Constituție, de a nu se atinge însăși existența dreptului, se consideră că restrângerea dreptului de exercitare a profesiei ar putea fi circumscrisă numai în termenii unei incompatibilități restrânse la completul în care funcționează magistratul care este rudă cu avocatul în cauză (în genul celei prevăzute la art. 24 și următoarele din Codul de procedură civilă sau la art. 64 și următoarele din Codul de procedură penală).

Un alt motiv de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate, invocat de autorul excepției, se bazează pe încălcarea prevederilor art. 44 din Constituție, întrucât „încheierea căsătoriei sau menținerea celei deja încheiate de către avocații vizați de aceste texte, respectiv de către magistrați, devine incompatibilă cu exercitarea dreptului la muncă, după cum exercitarea acestui drept capătă valența unui criteriu obligatoriu de evitat pentru a putea întemeia sau menține o familie“ (un veritabil impediment la căsătorie).

Instanța judecătorească, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, consideră că aceasta „este fondată, atâta timp cât prin dispozițiile a căror neconstituționalitate este invocată se menține interdicția avocatului de a-și exercita profesia la instanța sau parchetul la care soțul avocatului sau ruda ori afinul său până la gradul al treilea inclusiv îndeplinește funcția de magistrat și nu se are în vedere doar o incompatibilitate a unui anume magistrat, nu a instanței sau parchetului ca instituție, așa cum prevăd dispozițiile art. 24 și următoarele din Codul de procedură civilă și ale art. 46 și următoarele din Codul de procedură penală“.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile art. 17 din Legea nr. 51/1995 sunt neconstituționale. În argumentarea acestui punct de vedere se arată că, deși prin două decizii Curtea Constituțională a considerat că dispozițiile art. 17 din Legea nr. 51/1995 sunt constituționale, nu s-a analizat suficient temeiul invocat de autorii excepției privind încălcarea dreptului la apărare și, în special, „importanța desemnării voluntare a avocatului“ de către partea interesată, drept reglementat ca atare și de art. 6 alin. 3 lit. c) din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de art. 14 alin. 3 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. Se mai susține că „nu atât din perspectiva neîngrădirii dreptului la muncă, ce poate fi invocată de către un avocat, ci, îndeosebi, din unghiul de vedere al justițiabilului se pune problema dacă art. 24 alin. (2) din Constituție poate fi supus efectului restrictiv al art. 49 din Legea fundamentală“. În acest sens se arată că „nici unul din temeiurile menționate în art. 49 alin. (1) din Constituție nu poate justifica restrângerea sferei de opțiune a justițiabilului în exercitarea dreptului său la apărare“. Se apreciază că, dimpotrivă, „restrângerea exercitiului anumitor drepturi și libertăți se poate impune, în condițiile prescrite de art. 49 alin. (2) din Constituție, tocmai în scopul ocrotirii dreptului la apărare, precum și a drepturilor pe care acesta le conține, între care și posibilitatea de a selecta un anumit avocat“. Se mai consideră, de asemenea, că dispozițiile art. 17 din Legea nr. 51/1995 sunt criticabile și sub un alt aspect, și anume acela că „existența unui set de incompatibilități pentru magistrați și auxiliarii justiției nu justifică, sub aspect constituțional, edictarea unor norme similare pentru alte categorii de participanți la sistemul administrării justiției, deoarece în felul acesta s-ar ajunge la dezechilibrare semnificative între ansamblul de drepturi și cel de obligații, cu riscul de a se afecta însăși existența unor drepturi fundamentale“. Se mai consideră că introducerea acestei interdicții reprezintă tocmai rezultatul „unei abordări suprapresive și, în orice caz, necorelate cu dispozițiile celorlalte legi care au incidență în materia administrării justiției“. În final se apreciază că o asemenea opțiune legislativă, care practic „postulează prezumția de rea-credință, nesocotește dispozițiile art. 54 din Constituție, în sensul cărora *«Cetățenii [...] trebuie să își exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți»*“.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că „excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 51/1995 și a celor ale art. 71 raportat la art. 69 alin. 1 din Statutul profesiei de avocat este neîntemeiată“. Se arată că interdicția legală instituită prin art. 17 din Legea nr. 51/1995 „vizează sfera dreptului de a exercita profesia de avocat de către membrii barourilor și nu restrângerea dreptului la apărare al cetățeanului, prevăzut la art. 24 din Constituție, drept garantat prin posibilitatea titularului acestui drept de a alege oricare alt avocat înscris în barourile din România în afara celor care au interdicția de a exercita acte specifice profesiei datorită unei situații personale, interdicție limitată la o anumită instanță“. Se mai susține că această incompatibilitate „constituie o măsură de protecție pentru părți și împotriva suspiciunii ce ar putea altera actul de justiție“. Totodată se apreciază că „aceasta nu contravine dispozițiilor art. 38 din Constituție, care prevăd că dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, neconstituind o restrângere a exercitării dreptului de a profesa avocatura, ci o garanție legală instituită în scopul ocrotirii probității tuturor participanților la realizarea justiției“. Guvernul consideră că restrângerea de drepturi instituită prin textele criticate este „impusă de necesitatea apărării unor valori sociale importante, între care ordinea și morala publică“, astfel că „prevederile legale contestate nu contravin nici dispozițiilor art. 49 alin. (1) din Legea fundamentală“. În legătură cu susținerea potrivit căreia s-ar fi încălcat prin dispozițiile art. 17 din Legea nr. 51/1995 dispozițiile art. 44 din Constituție Guvernul arată că „prevederile art. 17 din Legea nr. 51/1995 nu contravin nici uneia din dispozițiile cuprinse în art. 44 din Constituție“. Referitor la prevederile cuprinse în art. 71, raportat la art. 69 din Statutul profesiei de avocat, Guvernul arată că acestea „sunt în concordanță cu dispozițiile art. 17 din Legea

nr. 51/1995, făcând unele precizări cu privire la aplicarea acestora“. Se face referire la jurisprudența Curții Constituționale, invocându-se în acest sens Decizia nr. 45 din 2 mai 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 12 mai 1995, și Decizia nr. 57 din 14 mai 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 19 noiembrie 1996.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, punctele de vedere al președintelui Camerei Deputaților și al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 17 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 9 iunie 1995, precum și prevederile art. 71, raportate la cele ale art. 69 alin. 1 din Statutul profesiei de avocat, adoptat de Consiliul Uniunii Avocaților din România la 30 septembrie 1995 și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 17 octombrie 1995.

Cu toate că Legea nr. 51/1995 a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/1997 privind impunerea veniturilor realizate de persoanele fizice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 246/1998, care a abrogat art. 77 din această lege, iar Statutul profesiei de avocat a fost modificat prin Hotărârea Consiliului Uniunii Avocaților din România din 15 martie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 17 iunie 1997, textele care formează obiectul excepției de neconstituționalitate nu au suferit modificări.

1. Excepția de neconstituționalitate se referă în primul rând la dispozițiile art. 17 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, care au următorul cuprins: *„Profesia de avocat nu poate fi exercitată la instanța de judecată sau la parchetul unde soțul avocatului sau ruda ori afinul său până la gradul al treilea inclusiv îndeplinește funcția de magistrat.*

Dispozițiile alineatului precedent se aplică în mod corespunzător și avocatului al cărui soț sau rudă ori afin până la gradul al treilea inclusiv îndeplinește funcția de judecător financiar, consilier de conturi sau procuror financiar, la instanțele Curții de Conturi.“

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că acest text încalcă prevederile art. 24 din Constituție, referitoare la dreptul la apărare, pe cele ale art. 38 din Constituție, privind munca și protecția socială a muncii, pe cele ale art. 44 din Constituție, privind familia, precum și prevederile art. 49 din Constituție, privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate de către autorul acesteia au următorul conținut:

— Art. 24: *„(1) Dreptul la apărare este garantat.*

(2) În tot cursul procesului părțile au dreptul să fie asistate de un avocat ales sau numit din oficiu.“

Curtea constată că deși autorul excepției se referă la încălcarea dispozițiilor art. 38 în întregime, în realitate dispozițiile pertinente ale art. 38 sunt cuprinse numai în alin. (1) al acestui articol, care are următorul cuprins:

„(1) Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere.“

De asemenea, în legătură cu prevederile art. 44 din Constituție, invocate, de asemenea, în integralitate, Curtea observă că în realitate autorul excepției se referă în motivele doar la alin. (1) și la teza întâi a alin. (2), care au următorul cuprins: *„(1) Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între soți, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor.*

(2) Condițiile de încheiere, de desfacere și de nulitate a căsătoriei se stabilesc prin lege.“

— Art. 49: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.“

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, Curtea reține că interdicția instituită prin art. 17 din Legea nr. 51/1995 vizează sfera dreptului de a exercita profesia de avocat de către membrii barourilor, iar nu restrângerea dreptului la apărare al cetățeanului, prevăzut la art. 24 din Constituție. Acest drept este garantat prin posibilitatea titularului de a alege orice avocat înscris în barourile din România în afara celor care au interdicție de a exercita acte specifice profesiei datorită unei situații personale (interdicție limitată la o anumită instanță).

Din această perspectivă incompatibilitatea stabilită prin textul de lege criticat nu contravine nici prevederilor art. 38 alin. (1) din Constituție, care prevăd că dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, deoarece textul nu instituie o restrângere a exercitării dreptului de a profesa avocatura, ci o garanție legală prevăzută în scopul asigurării probității participanților la realizarea justiției.

Dispozițiile legale criticate nu încalcă nici prevederile art. 49 alin. (1) din Constituție, deoarece, pe de o parte, interdicția cuprinsă în art. 17 din Legea nr. 51/1995 este impusă de necesitatea apărării unor valori sociale importante, și anume ordinea și morala publică, iar pe de altă parte, nu atinge existența vreunui drept.

Referitor la pretinsa încălcare, prin dispozițiile legale amintite, a prevederilor art. 44 din Constituție, privind familia, Curtea observă că aceste prevederi ale Legii fundamentale nu au nici o incidență în cauză, întrucât se referă la încheierea căsătoriei, egalitatea în drepturi a soților, condițiile de încheiere a căsătoriei, care nu au nici o legătură cu textul de lege criticat.

Curtea constată, de asemenea, că acest text a mai format obiect al controlului de constituționalitate exercitat de Curte. Astfel, prin Decizia nr. 45 din 2 mai 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 12 mai 1995, Curtea Constituțională, pronunțându-se, în

cadru controlului prealabil prevăzut la art. 144 lit. a) din Constituție, asupra constituționalității dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, a stabilit că acestea sunt constituționale. În considerentele acelei decizii Curtea a reținut că „Prevederile art. 17 nu instituie însă restrângeri ale exercitării dreptului de a profesa avocatura, ci incompatibilități care constituie măsuri de protecție pentru părți și împotriva unor suspiciuni ce ar putea altera actul de justiție. Textul legal privește direct avocatul și nu judecătorul, procurorul etc., astfel cum se prevede în codurile de procedură“. În motivarea sesizării de neconstituționalitate formulate de Curtea Supremă de Justiție cu privire la acest text s-a invocat numai încălcarea dispozițiilor art. 49 din Constituție. Printr-o decizie ulterioară — nr. 57 din 14 mai 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 19 noiembrie 1996, Curtea Constituțională, în cadrul controlului posterior de constituționalitate, a respins „ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat“, cu motivarea că, referitor la aceste dispoziții legale, Curtea, prin Decizia nr. 45/1995 a plenului, a stabilit că sunt constituționale. În motivarea excepției de neconstituționalitate care a format obiectul Deciziei nr. 57/1996 s-a invocat încălcarea mai multor

dispoziții constituționale privitoare la drepturi fundamentale, și anume: art. 24 alin. (2) privind dreptul la apărare, art. 38 alin. (1) privind dreptul la muncă, la alegerea profesiei și a locului de muncă, art. 44 alin. (1) privind garantarea libertății căsătoriei, art. 20 alin. (2) privind prioritatea convențiilor internaționale privitoare la drepturile fundamentale, art. 21 și art. 125 privind accesul liber la justiție și la realizarea justiției de către instanțele judecătorești.

Curtea Constituțională constată că, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera această jurisprudență, atât considerentele acestor decizii, cât și soluția pronunțată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

2. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 raportat la art. 69 din Statutul profesiei de avocat, aprobat de Consiliul Uniunii Avocaților din România, Curtea constată, în temeiul prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, conform căroră Curtea Constituțională decide numai asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță, că excepția este inadmisibilă, deoarece statutul criticat nu se încadrează în aceste categorii de acte normative.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Alexandrina Coldea în Dosarul nr. 4.277/1999 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă.

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 71 și art. 69 alin. 1 din Statutul profesiei de avocat, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2000.

PREȘEDINTE,

prof.univ.dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

Întrucât magistratul-asistent Laurențiu Cristescu se află în incapacitate temporară de muncă, în locul său semnează, în temeiul art. 261 din Codul de procedură civilă,

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind stabilirea pentru anul 2001 a bazei materiale destinate activității de reprezentare și protocol, aflată în domeniul public al statului și în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, și trecerea unor imobile din domeniul privat al statului în domeniul public al statului**

Având în vedere prevederile art. 7 alin. (8) din Hotărârea Guvernului nr. 854/2000 privind organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”,
în temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 8 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea din domeniul privat al statului în domeniul public al statului a următoarelor imobile aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”:

— Vila nr. 5 cu teren aferent în suprafață de 12.599,00 m² din comuna Snagov, județul Ilfov;

— Vila nr. 17 cu anexă și teren aferent în suprafață de 1.358,00 m² din comuna Snagov, județul Ilfov.

Art. 2. — Baza materială destinată activității de reprezentare și protocol pentru Senat, Camera Deputaților, Administrația Prezidențială, Guvern și Curtea Constituțională, aflată în domeniul public al statului și în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, este stabilită pentru anul 2001 potrivit anexei*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 3. — Hotărârea Guvernului nr. 854/2000 privind organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 9 octombrie 2000,

cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Anexa nr. 3 „Lista cuprinzând bunurile imobile din domeniul public al statului, aflate în administrarea Regiei Autonome «Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat»” se completează cu pozițiile nr. 89¹ și 92¹, cu următorul cuprins:**

Nr. crt.	Denumirea imobilului și adresa	Teren — m ² —
„89 ¹ .	Vila nr. 5, cu terenul aferent, din comuna Snagov, județul Ilfov	12.599,00
.....		
92 ¹ .	Vila nr. 17, cu anexă și terenul aferent, din comuna Snagov, județul Ilfov	1.358,00 ⁴

2. **Pozițiile nr. 4 și 11 din anexa nr. 4 „Lista cuprinzând bunurile imobile aflate în administrarea Regiei Autonome «Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat» care trec din domeniul public în domeniul privat al statului” se abrogă.**

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministru pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului,
Șerban Mihăilescu

Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 26 ianuarie 2001.
Nr. 213.

*) Anexa se comunică instituțiilor publice interesate și Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unor imobile, situate în municipiul București, din administrarea Regiei Autonome „Locato” în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, precum și ale art. 8 alin. (1) și ale art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă transmiterea unui număr de 15 imobile, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, din domeniul privat al statului și din administrarea Regiei Autonome „Locato” în domeniul public al statului și în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”.

(2) Imobilele prevăzute la alin. (1) au destinația de locuințe de protocol pentru persoanele care îndeplinesc funcții publice, pe perioada exercitării funcției sau mandatului, potrivit Legii locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Se aprobă transmiterea unui număr de 42 de imobile, proprietate privată a statului, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, din administrarea Regiei Autonome „Locato” în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”.

(2) Imobilele prevăzute la alin. (1) se utilizează, în principal, în scopul eliberării fondului de locuințe de protocol aflat în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”.

Art. 3. — Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” are obligația ca din profitul constituit potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/1999 privind repartizarea profitului Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” să asigure dotările și confortul necesare în vederea utilizării imobilelor ca locuințe de protocol.

Art. 4. — Patrimoniul Regiei Autonome „Locato” se diminuează, iar patrimoniul Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” se majorează în mod corespunzător cu valoarea de inventar a imobilelor prevăzute la art. 1 alin. (1) și la art. 2 alin. (1), care figurează în evidențele contabile la data de 31 decembrie 2000.

Art. 5. — Predarea-preluarea imobilelor prevăzute la art. 1 alin. (1) și la art. 2 alin. (1) se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 6. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministru pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului,
Șerban Mihăilescu

Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilelor care se transmit din domeniul privat al statului și din administrarea Regiei Autonome „Locato” în domeniul public al statului și în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”

Nr. crt.	Adresa imobilului					Tipul spațiului locativ	Numărul de camere	Suprafața construită desfășurată (m ²)	Suprafața terenului (m ²)
	Strada	Nr.	Sc.	Et.	Ap.				
1.	Ionescu Gion	13	-	-	-	Vilă + garaj	8	251,00	235,00
2.	Sandu Aldea	94	-	-	-	Vilă + garaj	9	446,00	553,10
3.	Piața Romană	2	-	-	-	Vilă + garaj	5	219,00	272,00
4.	Dr.Burghilea	5	-	-	-	Vilă + garaj	22	781,00	1.099,00
5.	Eugen Lovinescu (fosta Emile Zola)	2	-	-	-	Vilă + garaj	12	761,00	1033,90
6.	Constantin Kirițescu (fosta Stupinei)	6	-	1	2	Apartament	6	189,00	678,00
7.	Intrarea Calotești	1	-	Parter	1	Apartament + garaj	5	142,00	235,60
8.	Nicolae Bălcescu	35	A	5	10	Apartament	4	153,00	9,01
9.	Mihai Eminescu	124	B2	2	8	Apartament	4	143,00	35,55
10.	Mihai Eminescu	124	C	7	15	Apartament	4	185,00	45,99
11.	Tache Ionescu	1	-	2	5	Apartament	5	115,00	22,18
12.	Kiseleff	55	Vila 9	Parter	2	Apartament	5	124,00	934,00
13.	Mărăști	4	-	Parter	1	Apartament	5	180,00	111,98
14.	Mărăști	4	-	2	3	Apartament	5	174,00	108,14
15.	Calea Victoriei	91-93	B	4	14	Apartament	5	158,00	610,07

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilelor, proprietate privată a statului, care se transmit din administrarea Regiei Autonome „Locato” în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”

Nr. crt.	Adresa imobilului					Tipul spațiului locativ	Numărul de camere	Suprafața construită desfășurată (m ²)	Suprafața terenului (m ²)
	Strada	Nr.	Sc.	Et.	Ap.				
1.	Ardeleni	1	-	1	5	Apartament	3	64,95	11,50
2.	Ardeleni	1	-	5	24	Apartament	3	64,95	11,50
3.	Nicolae Bălcescu	32-34	-	4	15	Apartament	3	118,42	174,70
4.	Iancu de Hunedoara	66	-	7	54	Apartament	3	70,70	10,86
5.	Iancu de Hunedoara	66	-	7	56	Apartament	4	89,65	13,78
6.	Iancu de Hunedoara	66	-	8	57	Apartament	3	70,70	10,86
7.	Iancu de Hunedoara	66	-	9	59	Apartament	4	89,65	13,78
8.	Iancu de Hunedoara	66	-	9	62	Apartament	4	89,65	13,78
9.	Icoanei	110	-	5	17	Apartament	2	68,65	17,88
10.	Icoanei	110	-	6	1	Apartament	3	98,30	25,61
11.	Icoanei	110	-	7	22	Apartament	2	77,25	20,12
12.	Icoanei	110	-	8	25	Apartament	2	77,25	20,12
13.	Icoanei	110	-	10	32+33	Apartament	5	166,35	18,12 25,22

Nr. crt.	Adresa imobilului					Tipul spațiului locativ	Numărul de camere	Suprafața construită desfășurată (m ²)	Suprafața terenului (m ²)
	Strada	Nr.	Sc.	Et.	Ap.				
14.	Știrbei Vodă	17	-	2	4	Apartament	5	138,65	26,36
15.	Turda	120	-	parter	1	Apartament	3	67,40	9,00
16.	Turda	120	-	1	5	Apartament	3	67,35	8,97
17.	Turda	120	-	3	14	Apartament	4	81,45	10,85
18.	Turda	120	-	4	18	Apartament	4	81,45	10,85
19.	Vlaicu Aurel	147	-	parter	4	Apartament	2	50,25	9,16
20.	Vlaicu Aurel	147	-	1	6	Apartament	2	51,90	6,48
21.	Vlaicu Aurel	147	-	1	49	Apartament	3	65,95	8,23
22.	Vlaicu Aurel	147	-	1	52	Apartament	2	50,30	6,28
23.	Vlaicu Aurel	147	-	3	57	Apartament	3	65,95	8,23
24.	Vlaicu Aurel	147	-	4	61	Apartament	3	65,95	8,23
25.	Vlaicu Aurel	147	-	4	62	Apartament	2	53,10	6,63
26.	Vlaicu Aurel	147	-	4	64	Apartament	2	50,30	6,28
27.	Vlaicu Aurel	147	-	5	67	Apartament	2	53,65	6,69
28.	Vlaicu Aurel	147	-	6	70	Apartament	2	53,10	6,63
29.	Vlaicu Aurel	147	-	6	71	Apartament	2	53,65	6,65
30.	Vlaicu Aurel	147	-	6	72	Apartament	2	50,30	6,28
31.	Sandu Aldea Constantin	22	-	-	-	Vilă+garaj	7	1401,00	460,20
32.	Alexandru	12	-	-	-	Vilă+garaj	10	571,00	611,35
33.	Avram Iancu	8	-	-	-	Vilă+garaj	6	431,00	657,00
34.	Gen. Ion Florescu	1	-	-	-	Vilă	28	868,00	228,90
35.	Dr. Grigore Mora	39	-	-	-	Vilă+garaj	11	630,00	552,50
36.	Alexandru Philippide	15	-	-	-	Vilă	15	517,00	281,26
37.	Romulus	4	-	-	-	Vilă	12	810,00	591,30
38.	Romulus	6	-	-	-	Vilă	15	683,00	689,00
39.	Sfântul Spiridon	10	-	-	-	Vilă	6	357,00	317,95
40.	Muzeul Zambaccian	17	-	-	-	Vilă	16	642,00	493,23
41.	Prof. Zossima Demarat	8	-	-	-	Vilă	12	522,00	435,30
42.	Dumbrava Roșie	10	-	-	-	Vilă	31	1335,00	1627,00

NOTĂ: Regia Autonomă "Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat" preia și este ținută de obligațiile contractuale ale Regiei Autonome "Locato" asupra imobilelor prevăzute la pozițiile nr.31-42.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logiconet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
